

GRADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
17 Februarie st. v.
1 Martie st. n.

Ese in fie-care duminica.
Redacțiunea in
Közép-uteza nr. 395.

Nr. 7.

ANUL XXI.
1885.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$,
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Isvorul lui Dan.

Operetă intr'un act.

PERSÓNELE :

Alesandru.
Iorgu.
Frosinița.
Zamfirița.

Scena se petrece intr'o luncă din satul Drăgostesci, lângă „Isvorul lui Dan“.

Decor : O luncă inverdită. In fund un deal practicabil, cu o cărare in mijloc și arbori seculari pe de lături. La pôlele dealului, și in mijlocul scenei, un isvor curge incetinel, formând dinaintea sa un mic lac. O pétră, puțin modelată, stă de-asupra isvorului, pentru a opri malul de pământ. Arbori impondobesc scena până in față. Doue bănci de érbă, una la stânga planul I, alta la drépta planul III.

SCENA I.

Frosinița (stă pe banca de érbă dela stânga, ținând o carte in-tredeschisă pe brațe, și cu o privire visătoare.) *Zamfirița* (șede pe banca dela drépta și brodează o albitură.)

Frosinița.

Un dor in pieptu-mi simț că furnică
Ș-o taină par c'ar vré a-mi șopti . . .
De 'ntreb înima-mi, dēnsa, nimică
Nu-mi dīce, pentru-a me linisci.

Când luna-apare și dīua-apune,
Pe flori, zefiruri ce intēnesc :
Le 'ntreb de nu scīu dorul a-mi spune
Și de ce 'n suflet eu il simțese ? . . .

In dōri, amurguri, făr-incetare
Aud eu par că glasuri ceresci,
Ce-mi cânt in coruri, cu taină mare,
Și-mi dīc: Copilo . . .

O voce

(dintr'un arbor din fund.)

Iubesci! . . . Iubesci! . . .

Frosinița. (Tresărind, se ridică de pe bancă, și duce mâna

la inimă.) Am auđit eu óre bine? Zamfirița! ai auđit și tu?

Zamfirița. Ce s'aud, surioră?

Frosinița. N'ai auđit un glas respundēnd dintre arbori la cântecul meu?

Zamfirița. N'am auđit nici de fel; eu stam cufundată in lucrul meu, și credeam că tu singură cânti, ca să ne mai trecă de urit . . .

Frosinița. O Dómne! și cu tóte aceste, nu cred să fi fost o părere . . . Și acesta nu mi se intēplă pentru intēiaș-dată: și eri mi s'a părut de asemensa că un ecou respundea la sfirșitul cântecului meu.

Zamfirița. Póte să fie intr'adevér un ecou . . .

Frosinița. O nu, surioră; ecoul repetă aceleași cuvinte pe cari le-am pronunțat, pe când ceea ce am auđit eu, eră tocmai o completare a ideilor mele, și pe care eu póte n'aș fi indrăznit să le pronunț . . .

Zamfirița. Atunci dēu, Frosinița, me pui pe gânduri . . . Scīi poveștile bētrānei Rucsandra despre isvorul acesta, ce-i dīc: „Isvorul lui Dan“, și nu intēleg ce gusturi ciudate ai tu, de a me aduce mai in totde-una, chiar fără de voia mea, in acest loc, unde numai lucruri plăcute nu ni s'ar poté intēplă . . .

Frosinița. Și cređi tu Zamfirița, in poveștile băbesci, cu stafii, năluce și ursite? . . .

Zamfirița. Ba mai bine, după cum dīce Românul: Nici pe drac să-l veđi, nici cruce să-ți faci . . . Ș-apoi chiar, tu, de ce pari așa de aiurită, dēcă nu te temi de nimică? . . . Écă, mfe una, nu mi-i de loc inde-mână; par că me furnică ceva prin spate . . .

Frosinița. Ca să-ți dau dovédă că nu sūnt nici de cum fricosă, uite, voi să mai cânt un cântec; să ascuți și tu bine, și vei poté judecă apoi:

Frosinița.

In dumbrava inverdită,
Pe cărarea cea umbrită,
Trece-un tiner voinicel,
Rumeor și sprintenel . . .
Sórele de sus l'ochesce,
Vēnt de-amurg il aburesce,
Păsăruici îi cânt de-amor.

Vocea.

Ér lelea-i móre de dor! . . .

Frosinița. (Repede.) Ai auđit?

Zamfirița. Am auđit pré bine, și dēu, nu-mi vine a crede . . .

Frosinița. Eră o voce plăcută, dar afundată . . . par că esiă din isvor . . .

Zamfirița. Mie mi s'a părut ceva mai depărtată; și cu totă frica ce simt din pricina poveștilor babei Rucsandra, mie imi vine să caut cu de-amăruntul . . . pôte să dăm de urma acestui necunoscut cântăreț . . .

Frosinița. Eu una . . . aș dîce, mai bine să ne retragem de pe locurile aceste . . . și cu totă plăcerea ce simțiam pentru acest frumos isvor, voiu ca să nu mai venim nici odată pe-aici . . .

Zamfirița. După cum vîd tie ț-a început atî fi mai tare frică de cît mie. Nu fii copilă, și haide să cercetăm . . . (Zamfirița înainteză și caută, atît după isvor cît și după arbori; în timpul acesta, Frosinița, abătută, recoboră în scenă, și vorbește în sine cu un aer temetor.)

Frosinița. De un timp în cîce . . . nu me mai simt de fel la locul meu . . . Am părăsit orașul, ca să uit durerea cea amară ce mi-a pricinuit perderea celui mai scump odor al vieții mele . . . a mamei . . . și aice, după o lună de ședere, cînd nourii intristării începeau a se risipi încetinel . . . cînd lacrămile începeau a rări pe fața mea, nu sciu prin ce minune . . . un ce . . . de care nu pot să-mi dau samă, vine a alungă amintirea bunei mele mame și a luă locul ei . . . Ce curios lucru e și viața! În vis și aevea, de multe ori simt par că apropiîndu-se de mine un duh ce-mi șoptește: tu trebuie să începi a vieții . . . tu ești femeie . . . tu trebuie să te vînturi prin valurile lumii . . . să-ți jertfesci viața pentru alții . . . să . . .

Zamfirița. (Revenind.) Nu e nimica, Frosinițo. Me crede, că sînt prî mirată de așa întîmplare; dar mi-am făcut o idee: din trei una; întei: ori că intr'adevăr a fost o voce de om ascunsă în tufișe, și care a fugit cînd ne-a vîdut că ne apropiăm . . .

Frosinița. S'ar puté intr'adevăr . . .

Zamfirița. Al doilea: ori că isvorul acesta e necurat și atunci vre-o ursită a noastră caută să ne atragă spre dînsa, s'eu să ne vorbescă ceva . . .

Frosinița. Ursită, dîci tu?

Zamfirița. Se 'ntelege; Isvorul lui Dan e vestit în privința acêsta . . . Nici odată vîra el nu s'ecă, și nici erna nu inghiață; ăr fetele și băeții de țeran vin la fie-care schimbare de lumină de-și caut de dragostele lor . . .

Frosinița. Și ce li se întîmplă?

Zamfirița. Multe fete spun că li s'au arêtat în isvor logodnicii lor . . . în felurite chipuri. Dar al treilea: îți spun, de nu va fi nici una nici alta, atunci de sigur că e tot o simplă inchipuire a noastră, cum se întîmplă de multe ori, cînd ești stăpînită de vr'o idee . . .

Frosinița. Scii una Zamfirițo?

Zamfirița. Ce?

Frosinița. (Îngăimînd.) Sînt curiosă . . . să sciu cum acest isvor . . . pôte să fie așa de . . . În sffrșit, ce vorbește lumea mai lămurit despre dînsul?

Zamfirița. Pentru a-ți explica totul, n'am nevoie de cît să-ți cînt cîntecul care de decimi de ani îl repetă toți sătenii de pe aice și din impregiurimi, cîntec care amînuntesce totă istoria apei ce o veđi șerpuiînd la picîorele noastre.

Frosinița. Cîntă-mi-l, Zamfirițo, Cîntă-mi-l!

Zamfirița. E bine, ascultă:

Pe cel dâmb eră odată
O căsuță tupilată,
Locuită de-un ciohan
Ce-i dîcea: Frumosul Dan!

Eră mîndru ca un sôre;
Ș-un glas de privighitôre . . .

Frosinița, Zamfirița și Vocea.

Eră mîndru . . . etc.

Zamfirița.

Intr'o sêră, prin colnice,
Audi un glas ce-i dîce:
,Dane! Dane dragul meu!
Cîntă-mi dulce viersul teu! . . .'

La lumina lunei pline
Zări chipul unei ține . . .

Frosinița, Zamfirița și Vocea.

La lumina . . . etc.

Zamfirița.

Eră mîndră-'mpodobită
Și pe Dan duse 'n ispită:
El cîntă viersuri de-amor . . .
Pân' ce dîse: „Vai! cā mor!”

Și pe-a ținei brațe 'ntinse
Sufletul lui Dan se stinse . . .

Frosinița, Zamfirița și Vocea.

Și pe-a ținei . . . etc.

Zamfirița.

Dan și țina au perit,
Urma lor nu s'a găsît;
Dar eși în locul lor
Un lin, limpede isvor . . .

Și de-atunci pe acest lan
Curge isvorul lui Dan.

Frosinița, Zamfirița și Vocea.

Și de-atunci . . . etc.

Frosinița. Curios lucru! nu sciu ce pôte să fie adevêrat din tôte aceste, dar eu me simt cu totul mișcată . . . și ceva straniu imi dîce . . .

Zamfirița. Ceea ce-mi dîce pôte și mie: Eu aș dori fôrte mult să încercăm și noi puterea supranaturală a acestui isvor . . .

Frosinița. Cređi? dar singure . . . n'aș îndrăzni nici odată . . . Să ne mai luăm pe cineva.

Zamfirița. Aș! numai singure putem află ceva; altfel nici să ne mai trudim. Eu una sînt de părere, ca să me cer dela moșul să me lese ca să dorm în odaia ta; apoi, după ce vor adormi toți, noi să ne sculam, să ne îmbrăcăm în straie țerănesci . . . dar ne trebuie și puțină petelă . . .

Frosinița. Am eu o cutie întregă.

Zamfirița. E bine, atunci ne vom împodobi ca miresele țerance și vom veni înainte de mieđul noptii aice . . . și de vom avé norocul să ni se arâte țina ursitelor . . .

Frosinița. Dar nu te temi să nu pățim și noi ca Dan?

Zamfirița. Nu, pentru că țina s'a mulțămît cu un suflet, și acum nu mai face nimerui nici un rîu. Dar etă cîntă de-abinelea; haidem Frosinițo! (Vreau să pînă, dar inaintea lor se aude cîntănd din fund: Cucu! Cucu! Cucu!)

Frosinița. Ai audît cucul?

Zamfirița. L'am audît, și bine încă . . . Dar mi s'a părut un glas cam . . . cîndat.

Frosinița. Aș! étă că te infricoșezi ér . . . Ne-a cântat cucul in față . . . o să ne mērgă bine. Uite! eu prind curagiu vēdēnd cu ochii!

Frosinița.

Voi gânduri triste, fugiți departe
Și al meu suflet lăsați acū . . .
De veselie voiū să am parte . . .

Vocea.

Cucu! cucu! cucu!

Zamfirița.

O! Frosiniță, simt că mi-i frică,
Ș-a mea inimă in piept tăcū.
Haidem căci nóptea cea nēgră pică . . .

Vocea.

Cucu! cucu! cucu!

Frosinița și Zamfirița.

E lucru de mirare,
A cucului cântare
Raspunde mereu
La glasul meu!

Frosinița.

Spre-a noastră 'ncredințare,
Să facem o 'ncercare.

Zamfirița.

Ce fel?

Frosinița.

Acuș vei sci:
Pe cuc de-a mea sōrtă eu il voiū intrebă
Ș-atuncea de va fi
Vr'un duh sēu vre-o iazmă, ușor noi vom află.

Cucule! cucule raspunde!
Fericirea mea unde
O voiū putē găsi?

Vocea.

Cucu! cucu! 'n abele unde,
Ce isvorul pētrunde,
Ea ți se va ivi!

Frosinița și Zamfirița.

Da, fără indoielă, am auđit noi bine . . .
Un glas tainic raspunde! Simt un fior in zmine.

Vocea.

Cucu!
Sorta de vrei să-ți ghicesci,
Cucu!
In isvor să te-oglinesci.
Cucu!
Când luna sus va luci,
Cucu!
Și nóptea adâncă va fi!

Frosinița și Zamfirița.

Da, da! nu e nălucire,
Așă! e o prevestire!

Cu curaj să ne armăm,
Sōrta-ne să cercetăm . . .
Așă! spre casă haidem acū! . . .

Vocea.

Cucu!

Frosinița și Zamfirița.

Spre casă haidem acū!

Vocea.

Cucu! cucu! cucu!

(Frosinița și Zamfirița es repede.)

(Va urmă.)

N. A. Bogdan.

Legătura ce trebuie să existe între casa părintească și între școlă.

Sunt o mulțime de casuri, in care părinți cu tragere de inimă pentru inaintarea copiilor lor, oameni, cari au jertfit o parte insemnată din averea lor pentru educațiunea fiilor, cu cari i-a dăruit Ddēu, după ce i-a susținut pe aceștia timp indelungat la o școlă sēu alta, după ce au cheltuit cu dēnșii pōte mai mult, decât ar fi trebuit, se vēd in fine cu totul tot înșe-lați in așteptările lor, se pomenesc, că copiii lor in loc să se fi inzestrat cu un adevērat capital de cunoștințe, in loc să se fi devenit niște adevērate caractere, niște stâlpi ai moralității, s'au făcut oameni de nimic, cari in loc de cultură adevērată și-au ēnsușit numai o spoielă, ce de folosit nu folosescce nici cât negru sub unghie, dară de stricat strică fōrte mult.

E bine, care a putut să fie cauza acestui fenomen, ce impregiurări au putut să aducă după sine un rezultat atât de intristător?

Părinții, despre cari e vorba, vor đice de bună sēmă, că profesorii, cărora le-au incredințat pe fiii lor, sūnt de vină; profesorii la rēndul lor vor susținē, că copiii au fost rēu crescuți de acasă și că părinții nu s'au ingrigit de dēnșii, după cum ar fi trebuit. Unii vor pune vina pe ceialalți.

Decă insē un om nepărtinitor se va ocupa cu totă băgarea de sēmă cu studiarea acestui lucru, va află, că in cele mai multe casuri cauza, care a avut ca rezultat fenomenul in cestiune, a fost lipsa de legătură între casa părintească și între școlă, izolarea unei față cu cealaltă.

E bine, me va intrebă cineva, ce înțelegi dta sub acesta legătură, in ce constă ea și intru cât s'ar putē face cineva vinovat de nesocotirea ei dintr'o parte sēu dintr'alta?

Scopul meu este să deslușesc acesta intrebare, intru cât imi va permite spațiul ce-mi stă la dispozițiune in colōnele acestei prețuite foi.

Casa părintească, familia, este locul unde se pun primele base ale educațiunii. Aici copilul își câștigă cele mai dintēiu cunoștințe, aici invēță el a judecă lucrurile mai intēiu și mai intēiu.

Esemele ce le vede, obiceiurile ce și le face in acești ani dintēiu ai vieții sale sūnt decisive.

De aceea un părinte să bage bine de sēmă, cum își deprinde de mici pe fiii sei și ce eseemele le dă.

De vrea să nu fie leneși, când vor fi mari, să-i deprindă de mici la activitate; de voiesce să nu se facă risipitori, să-i deprindă de mici la cruțare; de voiesce

să scôtă dintr'ênșii adevărate caractere, să-i ferescă de timpuriu de minciună și de șovăială și să-i deprindă cu adevărul și cu francheta.

Din cauza acésta chiemarea de părinte, de crescător, nu este nici de cum un lucru așa de ușor.

A fi cineva tată adevărat séu mamă adevărată este tot atât de greu, ca și a fi dascăl adevărat.

Dar să ne întorcem la tema noastră!

După câți-va ani de creștere în casă, de educație condusă de părinți, vine timpul, în care copilul trebuie să petrecă și afară de casă, într'un loc, în care să-și mărească tot mai mult cercul de cunoștințe câștigate la vatra părintească sub conducerea unor ômeni pregătiți anume pentru lucrul acesta.

Locul, despre care e vorba, este școlă, érá ômenii pomeniți mai la urmă sânt profesorii séu învățătorii.

E drept, érá o vreme, când lucrurile stau cu totul altfel, când școlă érá ceva necunoscut, când tata și mama erau singurii crescători ai fiilor lor — după cum se întâmplă acésta chiar și în țările noastre în regiuni întregi — astăzi însă în țările aflătoare pe o treptă de cultură mai înaintată, în urma însemnatei sume de cunoștințe ce se pretinde dela ori și ce om, care voiesce cât de puțin a purtă numele de „cult“, în urma numerôselor ocupațiuni, cu care este grămădit un tată de familie, școlă a devenit o necesitate, dela care nu-și va subtrage pe copilul seu nici un om cu judecată sănătoasă.

Când vine însă un copil de prima-dată la școlă, este o întrebare destul de însemnată: cu ce dispozițiune face el pasul acesta? Vine el cu bucurie la locul ce va avé să fie ca o a doua casă părintească a sa, séu este adus cu sila, și în loc de încredere are temă față de învățătorul, cu care va avé să fie împreună de aici înainte vreme atât de îndelungată?

Se pricep ôre toți părinții, să facă pe copiii lor, ca să mérégă la școlă cu plăcere?

Esperiența de tôte țilele ne arată, ca nu.

De câte ori poți auđi expresiunea: „Ei lasă, ștregarule, că te-oi trimete eu la școlă; ți-o rupe el dascălul urechile!“ Asemenea expresiuni nesocotite de multe ori fac, ca copilul în loc să aștepte cu bucurie timpul, când va fi trimis și el la școlă, el își inchipuiesce cine știe ce loc de osândă, érá sub învățător o grozăvenie de om, la acărui dispozițiune sânt puse urechile bieților băeți.

În sfârșit copilul este dat la școlă.

„Slavă Domnului, că m'am mai scăpat de-o grijă; acum mai frece-și și dascălul capul cu el! . . .“ Étä o a doua expresiune, pe care o auđim nu arare-ori, cu mult mai nesocotită, decât cea dintău. Și din nenorocire asemenea expresiuni nu le auđim numai din gura unor ômeni de rând, cari nu sânt în stare a-și da totdeuna sémă de ceea ce ăic și ceea ce fac, ci adese-ori provin dela niște ômeni, dela curi am așteptă o altfel de judecată.

Un părinte adevărat nu se pôte socoti nici când liber de a purtă grijă de copiii sei, și acésta cu atât mai vértos în restimpul când copiii cercetéză vre-un institut de învățământ, vre-o școlă. Ori și ce neglijență, de care s'ar face el vinovat în privința acésta, va avé să o espieze odată îndecit și insutit. Lipsa de ingrigire pentru copil va înmulți mai târđiu grigile pentru june și pentru bărbat.

Învățătorul caută a lărgi din ce în ce tot mai mult cercul de cunoștințe al elevilor și-e și încredințați, caută a cultivă germenii virtuții aflători în inimele lor și a nimici pe ai réului, caută a-i deprinde la o viață regulată și activă, caută cu un cuvânt a face dintr'ênșii ômeni capabili, ômeni cu cunoștințe și niște adevărate

caractere. Greutățile, cu care are el a se luptă pentru conștiințioasă îndeplinire a misiunii sale sânt atât mai mari, cu cât el nu are a se îndeletnici numai cu un singur copil, séu cu doi séu trei, ca un tată de familie, ci în cele mai multe casuri cu două-ăeci, trei-ăeci, cinci-ăeci, ba chiar și opt-ăeci de copii încredințați conducerii și supraveghierii sale. Mai departe învățătorul nu petrece tot timpul cu școlarii sei, ci numai o parte din ăi, érá în partea cealaltă el nu pôte fi responsabil de purtarea lor, nu pôte ști ce fapte fac și în ce societate petrec.

În chipul acesta ostelenile învățătorului ar trebui să remănă zadarnice, decât părinții nu și-ar îndeplini datoria lor, decât nu ar da învățătorului mână de ajutor, decât între casa părintească și între școlă nu ar fi o legătură cât se pôte de strinsă, o procedură cât se pôte mai armonică.

Și ôre ce trebuie să facă un părinte, care se întereséză în adevăr de sôrtea copilului seu și voiesce ca jertfele, ce le aduce cu susținerea lui la o școlă séu alta, să nu le aducă însădar; ce atitudine trebuie să observe un astfel de părinte față cu institutul, căruia i-a încredințat creșterea morală și intelectuală a fiului seu?

Étä în scurte cuvinte punctele cele mai de căpetenie, pe care, după părerea mea, ar trebui să le aibă ori și când în vedere un tată de familie în relațiunile sale cu școlă:

Mai înainte de tôte însă presupun, că învățătorul își cunoșce întru tôte chiemarea sa și nu pregetă a-și îndeplini cu scumpătate numerôsele sale datorințe.

Punctele, despre care e vorba, sânt următoarele:

1. Când un părinte își aduce copilul seu la școlă, să caute a conveni cu învățătorul, sub priveghierea căruia se va încredință copilul, și să-i împărtășescă cu tótă sinceritatea convingerile sale despre caracterul și capabilitatea băiatului. Scăderile, defectele nu trebuiesc nici-decum tăcute, ci dimpotrivă mărturisite. Un părinte, care ar ascunde față de învățător defectele fiului seu, ar fi ca un bolnav, care n'ar voi să descopere medicului, care-l cureză, adevărata sa bôlă.

2. Din timp în timp părinții să cerceteze din nou pe învățător și să se informeze cu de-amăruntul despre progresul fiilor lor în studii și despre purtarea lor. Testimoniile, conduitele și altele de acest fel nu sânt totdeuna de ajuns. La cas când aceste informațiuni din cauza depărtării nu s'ar puté luă în persônă, trebuiesc luate în scris. În chipul acesta la cas de lipsă învățătorul va puté contă pe ajutorul părinților, și ceea ce nu a putut face unul, de bună sémă vor puté face doi.

3. Întemplându-se, ca părinții să observe, că în decursul studiilor fiul lor și-a ênsușit vre-o scădere ôre-care, că d. e. a intrat într'o societate nepotrivită séu alt-ceva de acest fel, să se pună înmediat în înțelegere cu învățătorul séu profesorul, ca împreună cu acesta să ia cât se pôte mai de grabă mésurile necesare pentru sugrumarea réului.

4. Interesul pentru școlă și pentru deosebitele obiecte de învățământ trebuiesc nutrit în continuu. Observări ca d. e. „Mai lasă cutare și cutare studiu la o parte, că dóră n'o să trăiesci pe urma lui!“ séu „Me mir, la ce ve mai perdeți vremea cu flécuri de-acelea și de-acestea!“ sânt cu totul tot inadmisibile, și denotă o lipsă totală de tact pedagogic.

5. Autoritatea este lucru de căpetenie în școlă. Un învățător fără autoritate este o mașină, a cărei muncă se perde însădar. Drept aceea părinții să caute a sprigini neîntrerupt autoritatea profesorilor și peste tot a conducătorilor școlii. Observări ironice, desaprobări, batjocuri din partea părinților față de profesori și

Pe crenga de măr.

față de autoritățile școlastice făcute în prezența copiilor sînt cel mai sigur mijloc pentru a zădărnici cu totul tot activitatea școlii și a face imposibile iniurițele ei binefăcătoare. Aceste desaprobări, aceste batjocuri se vor resbună de bună sémă odată în modul cel mai grozav asupra acelor, cari au avut imprudența de a le pronunța. Părinții să caute a privi față de copiii lor școla de un ce sfânt, să caute a se conformă întru tóte prescriptelor ei. La cas, când ar observă vre-o greșelă din partea profesorilor, să-și facă observările în fața acestora sêu în fața autorităților școlare, și nici-decum înaintea unor copii, cari nu scfu judecă lucrurile.

6. Principiile conducătoare ale școlii trebuie să fie totodată și principiile familiei, altfel nisuintele școlii de a formă cu timpul din tinerii sie-și incredințați ômeni regulați și activi, adevărate caractere, se vor nimici cu totul tot. Însedar se va încercă invetătorul să facă dintr'un copil om regulat, decă acasă trăiesce în disordine; însedar se va încercă să-l facă iubitor de adevăr, decă acasă o va scóte mai bine la cale cu minciuna.

În fine al 7-lea. Pentru părinții, cari își duc copiii la școli din locuri mai depărtate și cari prin urmare nu pot să convină cu fiii lor decăt fôrte rar, este de recomandat, să bage bine de sémă, cui își incred copiii, averea lor cea mai scumpă, ca nu cumva aceștia să cađă pe niște mâni nedemne, și astfel în loc să se facă din ce în ce tot mai buni, cu timpul să se strice cu totul.

Acestea sînt punctele, asupra cărora mi-am luat libertate să atrag atențiunea stimaților cetitori și a stimatelor cetitoare, și dela observarea cărora atêrnă atăt de mult rezultat nenumăratelor osteneli ale unui părinte.

Fie, ca între familiile și între școlile române să existe în ori și ce vreme legăturile cele mai strînse, armonia cea mai perfectă!

A. Bârsean.

Ochii albastri.

Bulci ochi albastri, cer senin,
Și plini de dulci misterii;
Izvóre de plăceri ceresci,
Izvórele durerii!

La ți, me urmăriți mereu,
Êr nôptea n'am odihnă —
Pururea tot nainte-mi stați,
Și doru-mi nu s'alină.

Nu-i chip ca dela voi s'alung
Gândirea-mi turburată,
Nici suferințele-mi n'ajung —
Sciind că n'am respłată.

Și totuș decă me priviți,
Simțesc o dulce frică . . .
Ah, fără margini ve iubesc
Și voi nu sciiți nimică!

Lucreția Suciu.

Imperatul verde.

— Poveste din popor. —

Ci c'a fost ce-a fost, că de n'ar fi fost, nu m'aș fi legat a povesti, că nu-s decând cu poveștile, ci-s mai dincóce cu vr'o doue . . . mai dincolo cu vr'o noue . . .

Ci că pe vremea ceea . . . când tot creștinul trăia în deplină imbelșugare, ca și moș Adam în rai, că veđi bine . . . domnării nu erau așa de multe și dajdele nu erau așa de grele ca astăzi, trăia un împérat.

Împératul acela cică . . . atăta eră el de vitez și de bogat, că . . . nici el nu-ș sciea da samă de ceea ce avea . . . apoi și vestea de vitezia și bogăatea lui îi mersese departe în lume . . . până peste noue țeri și noue mări.

Dară apoi împératul nostru scii . . . ca toți împérații de pe vremea aceea, avea și el numa o fată singură singurea. Pe fată o păzia împératul mai tare ca ochii din cap, că veđi . . . îi eră dragă ca sufletul; — apoi de singură o avea numai pe ea . . . ș-apoi după cum mai povesti și tată-so, cică la faptură eră tótă ruptă din fie iertată mumă-sa.

Numele fetei de împérat eră „Florica”. Apoi sciut-a și popa cela . . . ce o botezase, că ce nume să-i pună, căđi . . . și eră ea mândră nu într'alt modru . . . fără de gândiai că-i prisnea o flóre de cele . . . din grădinuță.

Pe ți ce mergea „Florica” fata împératului verde — că veđi . . . așa se mai numia împératul nostru cu fata cea frumósă, creșcea ca din apă, vêđend cu ochii și din ce în ce tot mai mândră și mai frumósă se făcea . . . încăt iș punea nume în lume de mândră ce eră.

Dară apoi de-o bucată de vreme se mai și povestiă prin lume și p'în țeră, că „Florica” fata împératului verde ar fi fată mare tocmai cumu-i mai bună de măritat.

De când așa veste se lățise p'în țeră, pețitorii din tóte părțile lumii, tot feciori de ném mare, de crai și împérați, nu-ș da rënd intrând și eșind din curțile împératești.

Apoi mesele, cică nu se mai strîngea și ospétele cică . . . veci și purure nu se mai ciuntă.

Împératul verde . . . nu-ș vré a mărită fata după nici unul din pețitorii căđi o ceruse, că veđi ți cea : „Că numai pe acela l'a luá de ginere în casă, care s'a aflá vitez să-i aducă un cal nêzdrăvan . . . pe care călăresce „Hamtătar” și care când suflă c'o nare în apă, o încălđesce până clocotesce; ér când suflă cu cealaltă nare, o recoresce până o face tocmai cumu-i mai călduță de scăldat.

Apucatu-s'a nu unul din „Prinții” și „Craii” ce pețise pe „Florica” că vor plini ei acesta poftă a împératului, dară în dar . . . care cum se ducea . . . nici de nume nu-i mai auđiai, ca și cum s'ar fi băgat în pământ . . . decum să se mai întórcă înapoi.

Ș-apoi și el . . . împératul verde . . . mai că se luase de-o grije cu pețitorii, dară „Florica” deu căđuse în gânduri, că veđi . . . ți lele treóeau și pețitori nu mai viniau.

Dară ce să veđi! Intr'o diulică . . . o fi fost póte cam așa . . . pe la gustare, în curtea împératească cine intră!?

Un fecioraș . . . nici 'nalt . . . dară nici mic, scii cumu-i mutul mai voinic, în ți sa celuia. Și numai ce se rađimă într'un colț, scóte din straiță o flueriță — nu mai lungă de-on stiop — și nu-ți incepe el mări . . . a hori și nu-ți incepe el a ți cea o hóre mândră ca a

ceea, de nu altmintrelea... fără de te resboliai de jale când o auđiai.

D'apoi ce ęicea el de cu bănat... d'apoi ce mândru mai eră el la faptură. nu intr'alt modru, fără de gândiai că-i prisne lucelĕr de deminĕtă rĕsarit in curtea împĕrătĕscă.

Voinicul nost nu slăbiă din flueriță, curtenii incăt ai bate in pālmi, eră rotagol pe lăngă dĕnsul. Și din ce ęicea, din ce tot mai multă lume se adună in prĕjma lui și pĕrea că-i făcătură, că nu se mai putea desleți de dĕnsul in potopul lumii.

Impĕratul veđi... încă dase de veste... și eșise să veđă și el cu Florica, că ce minune s'a intĕmplat in curțile lui și căt ce zări pe Ionaș — căđi așa ii eră numele voinicului cu fluerița — și porunci slujitorilor sei să-l aducă inaintea lui să-l intrebe: „Că cine-i!? și ce poftesce?”

Ionaș căt ce dase cu ochii de împĕrat, numai așteptă să-l chieime nime fără ată apucă cătră dĕnsul.

Apoi după ce ii se pocloni scii... cum se cade unui împĕrat, Ionaș grăi: „Innălțate împĕrate, grație să fie capului meu, ecă am rătăcit și eu p'in curțile Măriei Tale, că veđi bine am ințeles c'ai avé o fată de măritat și să mi-o dai mie de nevĕstă!”

Cum auđise împĕratul așa vorbe din rostul lui Ionaș, da nu se mănăia el, da nu se mai oțări, dar nu se mai cătrăni fel și formă ca aceea, fără de gândiai că nu-i altă, fără de istov il și lovesce guta.

Că veđi bine împĕratul ęicea: Că cum să și pôte, ca el să-ș mărute fata — singura odraslă ce o avea — după scfu eu ce nătăntoc sĕu mai scie Dđeu că din cine-i și de unde-i vinit; când dōră de-o sută de ori ș o putuse mărută după ficiori incolĕ ca lumea și din nĕm mare, tot de crai și împĕrați.

— Dară decă-i chiaruș până intr'atata, — grăi împĕratul colĕ după ce se mai domoli și-ș mai vini in ori, — eu bun bucuos, me invoiesc! Numai decă ti-i află harnic să-mi implinesci pofta mea, să-mi aduci adeca un cal nĕzdrăvan pe care se cālăresce „Hamtătar” din ostrovul mării.

Bine vorba nu-ș sfișise împĕratul și Ionaș o și luase la talpă, veđi bine... după ce iș mai luase ęiuă bună dela împĕratul și scii... mai trase una cu cōda ochiului și „Florici” căt ori și cum ii căđuse tronf la inimă! Ionaș se duse căt se duse, cale lungă să-i agiugă, până la o urmă de vreme se tređi la marginea unii ape mari și lată ca aceea, de gândiai că n'are nici fund dară nici capĕt.

Și cum sta el acolo și cum se dăolia, că de singur eră numai el ș-apoi nu mai sciea ce să facă și in cotro să apuce, numai ce vede o babă hircă ca aceea... urită da sbĕrcită, de nu alta fără tot pĕrul ti-se făcea măciucă in vĕrful capului când numai o zăriai, d'apoi să mai fi și grăit cu dĕnsa, că trii ęile nu-ț mai eșia fiori reci din spate.

Ș-apoi din ce viniă și din ce se apropiă de Ionaș, simțiea că chiar clăbățul ii se clătina in cap și că đeu piciorĕle ii incep a se incușbă.

D'apoi nici el nu eră chiaruș babă, fără voinic in colĕ numai ca el... prinse și el la inimă și mergĕnd ne mergĕnd se apropiă și dĕnsul de babă și c'am tremurând o intreba: „Mă... mă... tu... și... că dragă! ori dōră nu mi-ai putĕ spune că-i departe de aci ostrovul mării!” Baba — care nu eră alta decăt sf. Vinere — unde-l auđi pe voinicul nost grăind cu atăta dragoste; nu mai așteptă s'o intrebe a doua oră, fără ii spuse: Că colo la drepta este o cotitură și din cotitură se incepe o cārărușă și să se țină ată de cārărușa aceea, că apoi peste trei ęile și trei nopti o ajunge in ostrovul mării.

Multămind Ionaș babii, căt de frică... căt de făcere de bine... o și luă la talpă și se duse fără de-a sta trei ęile și trei nopti și cādu-i colĕ in ęiuă a patra, cam când se crepă de ęiuă... se tređesce in ostrovul mării.

Aici se odihni căt se odihni, căci eră obosit de atăta amar de drum căt mai făcuse, ș-apoi după ce i-ș mai caută de straiță, ca să impace și cea gură — că sună ca tōca de golă și uscată ce eră — i-ș scōte eră fluerița și mi-ț incepe a ęice fel și fel de hori, dară cu așa foc și cu așa bănat ęicea ei acuma, de nu altă fără de gândiai că acū, ba acū te rădică in slavă.

Dară cādu-i colĕ nu peste multă vreme ce să veđi!? De unde eră numai singur, numai ce se tređesce lăngă el c'o mamuilă de om ca acela, de nu altă fără de gândiai că-i prisne ucigă-l Sf. cruce fată 'n fată cu Ionaș. Și din asta... ceea prinđĕndu-se la vorbă intreba pe ficiorașul nost, c' cine-i și ce vĕntōsă il pōrtă pe acolo!? „Ecă! is un copil sārăc, — ii respunse dĕnsul, — și am plecat in lume ca să-mi caut hrană...”

„Bine fĕtul meu, — i ęise „Hamtătar”. Nu te-ai băgă slugă la mine, că și așa am mare lipsă de unul?” — „Ba da!” — respunse Ionaș și incăt ai bate in pālmi eră slugă la Hamtătar, ba încă stăvar peste caii lui, și ca simbrie ii făgădui calul cel mai frumos din intrĕga stavă. Ionaș se băgase slugă pe-un an, dar veđi bine anul pe vremea aceea eră numai din trei ęile.

Apoi Hamtătar când ii dăduse stava in sĕmă lui Ionaș, ii mai spuse: „Că numai un cal de va perde din stavă, capul va stă unde-i stau piciorĕle și piciorĕle unde-i stă capul”.

Trecū o đĭ, trecură doue și Ionaș nu perdū nici un cal, când fi cam pe la ojină in ęiuă a treia, ficiorașul nost se puse să-ș numere caii și ce să veđi, un cal lipsiă din stavă.

Caută 'n sus, caută 'n jos... erăș ii mai numără; dă la stānga, dă la drepta, calul nu-i ca 'n palmă. Ce să facă acuma!? De ce să se apuce!? Nu sciea. Și de scārbă și de jălăne că „Hamtătar” tot i-a māncă capul, precum li-l māncase mai multor voinici, apucă in mână cea flueriță să mai tragă o hore... una... și cea din urmă.

Dară ce să veđi, din ceea ce nici nu-i plesnise prin minte lui Ionaș incepĕnd a ęice, calul ca prin minune vini lăngă dĕnsul și prinse a pasce. Căđi dōră fluerița aceea așa eră făcută, că ori și cine o auđiea, să nu-ș dea rĕnd și sĕmă până o ajunge lăngă cela... ce o ęice in ea.

Ionaș mai nu-ș ieșia din pele, când vĕđuse că toți caii is de fată, și fără a zăbovi mult, grăbi să-i dĕe in sĕmă lui „Hamtătar”, că dōră iș implinise anul și avea să-ș primĕscă simbria.

Hamtătar mai plesnind de nĕcas, dară totuș arĕtāndu-se ca și cum i-ar pĕre bine că Ionaș nu perduse nici un cal, ii dede voia să-ș alĕgă calul care va voi din intrĕga stavă. Dară Ionaș in loc să-ș alĕgă calul cel mai frumos, din potrivă, alese pe cel mai rĕu; că bine sciea el că acela-i calul pe care il poftesce împĕratul verde. Hamtătar nu avuse ce face, ii dăduse calul, că veđi... ori și cum il slujise cu credință, și Ionaș cum se vĕđu cu calul in mână, incălecă pe dĕnsul și poruncindu-i să-l ducă ca gāndul, incăt ai bate in pālmi eră in curțile împĕratului verde.

Impĕratul verde vĕđĕnd pe Ionaș, că cātĕr el de voinic, de bucurie că i-a implinit pofta, il scrută, și numai decăt dĕte porunci, ca să se facă pregătiri de nunta că-ș mărută fata după Ionaș. Seși fĕcū un ospĕț mare ca acela de care nici nu s'a mai pomenit; eră Ionaș după mōrtea împĕratului ajunse el împĕrat și de n'a murit și astăđi trăiesce.

Concert, tablouri vie și bal.

— In Biserica-alfă. —

Nu departe de acest oraș, spre mieză-nópte se află albiile (șanțurile) antice romane, ér spre mieđași se întinde malul Dunării până jos la Orșova; pe malul acesta și cu deosebire pe cel de cătră Serbia, încă și ađi se observă calea lui Traian sculptată in pėtră și urmele stėlpilor pe cari erau construite poduri artificioase.

De și comunele ce sűnt aședate pe acest teritoriu marginaș cu Serbia, cu excepțiunea a 2—3, tóte sűnt locuite de sėrbi, totuș nu esistă comună unde să nu-l intėlnesci pe român, unde să nu auđi grăind in romănesce. Sűnt comune cum e bunaóra: Cuscicul, Zlătița, Pojejena sėrbă, Șușca unde mai tot romănesce auđi conversându-se și de și au școlă, biserică și preot sėrb, totuș in familie numai romănesce se intėleg, pentru că fiind limba sėrbă grea de invėțat, femeia română nu o póte invėțá și nici că se șilece, ba din contra ține morțiș la ceea ce a moștenit dela moși strămoși și a-adeca la cea română, și d'aceea toți casnicii sűnt siliți a vorbi numai romănesce. La sėrbi a devenit proverbiu, că unde o română intră in casă, tótă casa se romăniséză.

Ca să nu me abat pré tare de sujetul ce voi să-l tratez, din cele precedente numai atăta vreu să conclud, că femeii române are acest giur să-i mulțămescă că a putut păstrá după atâte viscolelimba străbună; al ei este meritul, că s'a opus și se opune cu tótă energia a nu lăsá să intre străinul și să-i conturbe cercul d'activitate in creșterea generațiunii.

Pentru respândirea limbei, pentru d'a face cunoscut cântul român in acest oraș și ținutul lui s'a format încă 'nainte cu 6 ani un cor vocal, carele numeră de presinte 24 membri activi, 17 bărbați și 7 dame și 40 de membri ajutători, dintre cari o parte mare sűnt străini.

In anul trecut acest cor a cercat cu ajutoriul cătorva dame și domni a represintă și piesă teatrală și pot dice că nu fără succes. In acest an — pentru atragerea publicului — cu ajutoriul dómnelor Ana Greiner, Maria Truxes, Roșiu, a dșórelor Cristina și Elena Popovici, apoi prin ajutoriul dlor: T. Popescu, a fraților sėrbi Mișa Crestici, Dimitrie Bocșar și Joța Ștefanovici și prin cooperarea unor membri din cor — au arangiat in điuva de 12 faur, afară de patru bucăți de cânt, 3 tablouri vii și anume: 1. Dans andalusian; 2. Coriolan și Veturia după tabloul „Familiei” și 3-a Uciderea lui Julius Cesar.

Fiind că astfel de tablouri aci nu s'au vėdut, publicul s'a interesat fórte și pot afirmá că nici o petrecere n'a fost așa de cercetată ca acesta.

De și ora inceperii erá ficsată pe 8 sėra — publicul încă la 7 óre a inceput a-și căută locul, și la 8 nu mai puteai străbate prin massa grupată din localitatea otelului așa numit „Stadt Wien”. Erău, fără d'a esagerá, 600—650 de persóne, din cari abiá o terciatitate au fost români.

In decursul producției de cânt încă mai veniá public și vėdend mulți că nici până la ușa de intrare nu pot ajunge, au fost siliți a se rentórcce cătră casa.

Bucățile de cânt: „Tatarul”, „Adio la Carpați”,

„Botezul” și „Luntrașul” a reușit spre satisfacerea publicului, așa încât „Botezul” trebui să se repeteze. Se observá insė că publicul și cu deosebire cel străin cu nerăbdare așteptá sosirea tablourilor anunțate.

Clopoțelul suná, lămpele salei se intunecară și d'odată i se presintă publicului tabloul prim: „Dansul andalusian” — pe lângá foc bengalic și apoi focul de magnesium. Ceva mai idilic suprinđetóriu publicul nici c'a mai vėdut. Auđiai șoptind „ah” și „a” ce aspect frumos ce tablou cu gust!

Aplauselor necurmăte de „mai odată” trebuia satisfăcut și așa tabloul acesta încă odată s'a reproduș. Rola principală a avut'o dómna Greiner și dl Crestici junior.

Tabloul al 2-lea „Coriolan și Veturia” a făcut mare senzațiune. La aspectul acestui tablou cugetai a vėtui in anul 493 a. Christos, vėdend armata română și femeile Romei. Coriolan in persóna dlui Andrei Boboroni și Veturia reprezentată prin dna Maria Truxes purtau in espresiuunile lor istoria intrėgă. Numai vocea lipsiá lui Coriolan să esclame Veturiei ce-l rugá: „Tu ai ales intre patrie și fiul teu, renunț la rentórcere”. Damele nobile a Romei reprezentate prin damicelele Christina și Elena Popovici, apoi coconița Leopoldine Truxes, și in fine Volumnia prin dna T. Roșiu și cei 2 copii in costume pitoresci impodobiau tabloul și esprimau fidela interpretare a nisuiței de induplecare.

Și acest tablou fu repetat.

In fine s'a compus tabloul: „Uciderea lui Julius Cesar” de Piloty. Cesar erá produs prin dl Traian Popescu a căruu privire martială și pozițiune alésá a dat esplicare intregii scene. Esprimátóre privire s'a observat la dnii Costa Paleu (Casca), Dimitrie Bălănescu, A. Boboroni, Mița Bocșar, Mișa Crestici, I. Ștefanovici, Baiaș, Ioanovici, Secheșan.

Și acest tablou a fost produs de doue ori.

Intreg publicul a erupt in aplause frenetice și nu-mai după ce s'a reaprins lămpele salei se tređi publicul dintr'un vis magic și plăcut.

In sfėrșit amintesc, că pentru fie-care tablou s'a făcut o cortină anume, cu cheltuiela corului.

Apoi se incepú „Hora” jucată de români și străini fără deosebire. S'a mai jucat apoi „Romana” și „Ardelena” tot cu atât foc ca și celelalte jocuri prescise in ordinea de joc. Abiá cătră 4 ore deminėța se mai rări numerul adunațiilor și a spectatorilor și părechile jucátóre se invėrtiau mai cu inlesnire.

Ca óspeți am putut salutá pe dnii Filip Adam administ. protopresbiteral, pe preotul Tamașel, Pincu, Dabici, Sporea, Panciovan, apoi pe dnii Miclea neguțatóriu, Babeș postariu, Panciovan notariu și soția, Naidașan cu soția; apoi din loc pe dnii: Buday cu soția, Nemcsik cu soția, dr. Ochs cu soția, Fronius cu amabila-i fetiță Adela, Pauncoviciu, Greiner, Radulovici, Mitar, Turcone, Nedici, Mina cu soția, Crestici cu soția, Bocșar, Banici, Savici, Ștefanoviciu și multe familii distinșe. Dintre militari, Morocutti colonel, Ulmansky vice-colonel, Govorgiu colonel in pensie, Cupusarevici maior, Bacila căpitan, Schmidt căpitan, Brumariu supralocoteninte și alți mulți oficieri din reg. 83.

Venitul cassei a fost 367 fl., ér venitul curat 188 fl.

R.

Pe crėnga de měr.

— Vėđi ilustrațiunea de pe pagina 77. —

O idilă drăgálașă.

Vėra își respăndesce farmecile sale, oferind plăceri pretotindene. Deluri și câmpii resună de cantece

vesele. Natura suride grațios și stărnesc bucurie în toți.

Flori frumoase, fructe dulci invită omenimea a-și face parte din ele. Și cine ar pute să reziste?

Domnișóra Aspasia s'a dus în grădină, des-de-diminuță, în neglijă, să se primble, să-și continue acolo visul încântător din noaptea trecută. Și cum se primblă, de odată zări un măr, încărcat de fructe, cari i se ofereau c'un fel de cochetărie.

Un moment dânsa esită, apoi se urcă iute p' o crengă, să culegă niște mere prospete pentru maică-sa, pentru tată seu și pentru toți cei din casă.

Un pictor ce seie ce-i frumosul o zări în poziția acăsta, o desemnă astfel, cum o arată ilustrațiunea din nr. prezente.

I. H.

Literatură și arte.

„Fântâna Blandusiei“ s'a tradus și în limba germană. Traducătorul, dl Herz din București, va trimite-o teatrului de curte din Berlin. Vom vedea dar în curând și o piesă românească pe scenele germane, unde credem că lucrarea bardului nostru dela Mircesci va fi gustată cu atâta plăcere, ca la București. Se ține, că traducerea este foarte reușită.

„Horea“, roman original, de dl I. P. Florantin, a apărut în Iași. Scrierea acăsta, căreia i se potrivește mai bine numirea de „novelă“ decât „roman“, este compusă după actele publicate de A. Papiu, A. Odobescu, N. Densușian și tradiție. Prețul 60 cr. Se află de vânzare la autorul, care e profesor în Iași.

„Societatea amicilor artei.“ Românu' scrie: Un lucru de care se plâng artiștii la noi este mai înainte de toate nepăsarea publicului față cu dânsii. Nicăiri nu au și pe artiști vântându-se mai mult că rămân necunoscuți, că operele lor rămân nevădute și că nimic nu vine să respălătească munca și talentul lor. Trebuie să mărturisim că mult adevăr e cuprins în aceste tânguiri; totuși e de datoriu noastră să recunoștem că vina e într-o cârva a artiștilor, cari nu-și dau cea mai mică osteneală pentru a se face mai bine cunoscuți și a veni în atingere mai de aproape și mai desă cu publicul. Câte folose, și morale și materiale, n'ar trage artiștii din întemeierea unei societăți de amici ai artei care să cuprindă un cerc și o sală de expozițiune permanentă? Avem mai mulți pictori, sculptori și gravori în București; avem de asemenea câțiva pictori și sculptori în Iași; avem pe artiștii români din străinătate, precum și pe amatorii de arte de prin provincii. Oare toate aceste persoane n'ar pute constitui, cu mici sacrificii, o societate de amici ai artei? Asigurându-și protecțiunea și spriginul iubitorilor de artă din toate părțile — ceea ce nu le va lipsi — ei ar pute întimpină cu lesnise greutățile financiare ale ori-cărei întreprinderi. Oare o societate în care ar figură ca membri dnii Georgescu, Mirea, Stahi Grigorescu, Aman și alții și care ar fi sprigină de iubitori de artă n'ar avea sorti de isbândă? O asemenea societate ar pute întocmi conferințe artistice, ar pute organiza expozițiuni anuale seu permanente. Artiștii ar pute astfel să fie mult mai cunoscuți de public, lucrările lor ar găsi mult mai lesne cumpărători, și publicul însuși ar începe a prinde gust pentru lucrurile de artă. Ceea ce spunem despre pictori, sculptori, gravori și arhitecți, o putem spune și despre muzicanți.

„Școala Practică“, numărul 9 și 10 pro decembrie 1884 și ianuarie 1885 conține: Cestiuni școlare. Respons la „Reflexiunile“ învățătorilor dela școala normală din Năsăud, publicate în „Tribuna“ numărul

163—171. — După esamenele de vără: IX. Intoimirea esamenelor (fine). — Din calculul elementariu. Lecțiune esecutată în chip monografic, pe baza figurilor numerale. Numărul 4. — Grafitul. Lecțiune practică din mineralogie pentru clasele de mijloc ale școlii populare. — Raportul ministrului unguresc de instrucțiune asupra școlii. — Protocolul adunării generale a Reuniunii „Mariane“ (continuare). — Cea mai jună poetă română. — Varietăți. — Bibliografie.

„Luminatorul“ scrie, că anul rău, lipsa de bani produsă prin totala scădere a prețurilor bucatelor, l'a lovit într'un mod simțitor. Are aproape 100 de abonați din anul trecut, cari numai d'ăceea nu ș-au rennoit abonamentele, pentru că nu pot plăti restanța din anul trecut. Dintre abonații noi are peste 100 ăra a conto. Roga dar pe abonați a-și achita restanțele, ori a-și da consentimentul ca să sisteze edarea foii până la toamnă.

„Din Beiu, Vodă, Donn“, roman istoric cu ilustrațiuni originale, de dl Theochar Alexi, a apărut broșura dublă 19—20, cu o ilustrațiune și costă 40 cr. seu 1 leu.

„Pictorii din București“ sunt pe cale d'a întocmi o expozițiune. Se crede că expozițiunea acăsta se va face în una din sălile otelului Broffi, vis-à-vis de Teatrul Național.

„Basmes“. Supt titlul acesta a apărut la București un mic volum de basme populare, culese din popor de dl Dumitru Stăncescu. Culegerea e precedată de o prefață semnată de dl dr. M. Gaster, care incheie cu aceste cuvinte: „Ceea ce se cere de știința modernă: oglinda adevărată, nu meșteșugită, basme culese cu toată sfințenia din gura poporului, ăer nu iscodiri ale fanțasiei propriie. Acăsta cerință este pe deplin satisfăcută în colecțiunea de față. Avem înaintea noastră basme curate românesce și adevărate românesce. Ce e drept nu toate basmele sunt noi, unele sunt variante, cari, ca atari, au valoarea lor căci într'ensele se respiră câte un basm seu altul prin activitatea poporului, ca o rață luminosă, ce trece printr'o prizmă poetică. Pe lângă aceste mai au basmele române și importanță deosebită pentru stabilirea adevăratului stil românesc. Am avé pilde prețioase, modele nepretuite de limba și structură gramatică, decă am pute să reproducem basmele așa cum se spun, cu aceeași esactitate, cum reproducem obiecte luminoase prin mijlocul fotografiei. Un culegator bun de basme va fi numai acela, care nu va amestecă limba de stil a literaturii numite artistice, în graul naiv al poporului, acela care nu va sădi flori esotice în câmpia înflorită a geniului poporal. Și din acest punct de vedere recunoștem că autorul a apucat calea adevărată.“

O piesă nouă. La București a apărut în editura librăriei Haiman piesa: „Henric al IV-le, regele Franței“, tragedie originală în 4 acte de A. Niculescu. Prețul 1 leu 50 bani.

„Diaristic“. „Tipografia“ este numele unui diar nou care a apărut în septemăna trecută la București. — „Bomba“ se numesce un alt diar apărut de curând la Brăila. — „Delta“ a apărut în Tulcea și ține că nu va face nici politică militantă, nici opoziție sistematică. — „Râmnicul-Sărat“ a apărut în orașul cu același nume.

Teatru și musică.

Sciri teatrale și musicale. Dra Agata Bărescu, terminându-și debutul în limba germană la Cernăuți, a vrut să jöce și românesce în sala teatrală „Armonia“, cu concursul membrilor diletanți ai socie-

tății cu asemenea numire, în piesele: „După teatru“ și „Nino“; însă din cauza îmbolnăvirii dregi Wessely dela teatrul de curte din Viena, dra Bărescu a fost rechemată telegrafic la Viena ca s'o înlocuască, și astfel reprezentățiunile românesce nu se ținură. — *Dra Elena Teodorini* a cântat cu mare succes la opera din Madrid în „Gioconda“ de Ponchielli: diarele de acolo scriu cu mare entusiasm despre debutul strălucit al artistei române.

Teatru românesc în Brașov. Aflăm cu plăcere, că la Brașov s'a format o trupă de diletanți români, care are să reprezinteze în curând două piese teatrale. Aceste piese vor fi: „După teatru“ comedie într'un act de F. V. Ștefanelli și „Nino“ comedie de P. A. Cerches. Ambele sânt piese de câte un act. Acest exemplu frumos ar trebui să se imiteze și în alte orașe, unde avem concentrată o inteligență mai numerosă.

Teatrul Național din București. În sâmbăta trecută s'a jucat pentru prima-oră drama: „Le maître de forges“ de Georges Ohnet supt titlul: „Mândrie și amor“. Această dramă, care la Paris s'a jucat întâia-oră la 15 dec. 1883 și de atunci a făcut un ocol triumfător pe toate scenele de frunte ale Europei, a fost tradusă și de dl I. C. Lugoșian, tinerul nostru actor, originar din Turda, care acuma își completează studiile la conservatoriul din Paris, dar s'a presintat târziu traducerea, căci atunci deja direcțiunea Teatrului Național primise traducerea dlui dr. Cantacuzin. Dl Lugoșian ni-a pus dar nouă la dispozițiune traducerea sa, și noi vom publica-o cu plăcere, căci aceasta dramă a lui Ohnet este una din cele mai remarcabile produse dramatice ale anilor din urmă.

✕ **Cor de plugari în Năsăud.** Frumosul exemplu al plugarilor români din Bănat și din părțile marginase ale Ungariei, începe să fie imitat și în Ardeal. Astfel putem înregistra cu bucurie, că țeranii români din Năsăud au înființat și ei un cor vocal supt conducerea preotului Ioan Macovei. Corul acesta pentru prima-oră s'a produs la 10 febr. st. n., cu care ocaziune a dat o serenadă părintelui vicariu Grigoriu Moșiș, din incidentul zilei sale onomastice. Corul a cântat frumos mai multe piese, er un țeran a ținut o vorbire, la care dl vicariu a răspuns indemnând poporul să se cultiveze!

Corul vocal al plugarilor din Budinț lângă Chiseteu a dat la 2 februarie un concert, precedat de reprezentățiunea piesei: „Nunta țărănească“. Succesul a fost foarte mulțamitor, corul supt conducerea coristului plugar din Chiseteu Ioan Șuman a executat toate piesele într'un mod vrednic de cea mai mare recunoștință. În „Nunta țărănească“ rolurile de frunte au fost împărțite astfel: Elenuța — Maria Stoia, mirele Troțușan — George Stepan, Alec fiul de boer Ioan Bucovan, Frunză — Achim Marinescu, Moș Trochim — Nicolae Milinc, Chir Gaitanos — Ioan Farcaș, toți din cor. S'a cântat cvartetele: Stéua României, Êta ziua triumfală și Coróna Moldovei. La succes au contribuit și dnii George Petrovici zelosul preot din localitate, capelanul Dimitrie Petrovici și învătătorul Petru Aga.

Concertele dlui Burada. Cetim în „Liberalul“ din Iași: După mai multe încercări de a se da în orașul nostru câte un ciclu de concerturi clasice, întreprinse mai întâi de dl Nicosia, apoi de dl Caudella în anul trecut; dl Teodor Burada le-a inaugurat din nou în anul acesta în sala Conservatorului, unde în fie-care duminică publicul amator de musică clasică pôte să asculte în mod gratuit bucăți din cele mai alese ale marilor compozitori. Quatuoruri, trio, soluri vin pe rând să desfêteze auzul auditorului. Artiștii care de astăzi se produc sânt, afară de dl Burada, sufletul în repandierii, dnii Weiss, Mezetti și Brill; dșóra Lucreția Burada,

o copilă de vr'o un spre-dece ani, ține de obiceiul acompaniamentul pianului, cu un talent și o esactitate deosebită. Une-ori esecută și câte un solo pe pian în care decsteritatea acestei copile te pune în mirare. Concertele dlui Burada sânt visitate de un public foarte numeros; astfel că abia mai incape lumea în sala Conservatorului. Acesta este un semn îmbucurător pentru desvoltarea gustului musiciei alese în publicul nostru, desvoltare la care meritul principal de a fi contribuit, va aparține, fără îndoieală, dlui Burada.

C e e n o u ?

Sciri personale. *Maj.* Sa a dăruit comunei bisericesce române gr. c. din Văralja 100 fl. pentru adaptarea bisericeii și școlii. — *Contele Angelo de Gubernatis*, cunoscutul sciitor italian, care de câțva timp petrece în Budapesta, precum aflăm din „Viitorul“, s'a adresat cătră dl dr. Corneliu Diaconovich cu rugarea să-i compună o listă a bărbaților români mai distinși de supt coróna Știlui Ștefan, pentru a-i introduce în dicționarul seu biografic; densusl arată multă simpatie pentru poporul românesc și vré să petrecă câteva săptămâni și în Ardeal. — *Dl P. S. Aurelian*, fost ministru de agricultură și de instrucțiune al României, a primit împreună cu crucea de comandor al ordinului legiunii de onóre frances, două scrișori, una dela dl Jules Ferry, prim-ministru, și I. Meline, ministru al agriculturii.

Societatea beletristică română. Dl Gion salută în „Românul“ cu multă bucurie propunerea dlui dr. Grigore Silași d'a se înființa o societate beletristică română dincoci de Carpați: Tôte argumentele aduse de autor, scrie dl Gion, pentru apărarea folositoare sale propuneri sânt minunate. Imi voiu permite a mai adauge unul pe care-l cred nu tocmai din cele din urmă. Se scie că, ori de câte ori e vorba în presa occidentală de diferitele naționalități care alcătuiesc statul austro-ungar, scriitorii străini uită în enumerațiunea acestor naționalități, pe aceea a Românilor din statul sfântului Ștefan și din împărăția habsburgică. Uni dintr' ênșii ne trec cu vederea din sciință și rea voință; alții, ale căror păreri binevoitoare pentru Români sânt în deobște cunoscute, ne uită din nesciință. Se vorbeșce și se va vorbi în docte publicațiuni etnografice, în călătorii publicate prin tôte capitalele și în special în Paris, în Londra și în Roma, de Slavi, Unguri, Croați, Ruteni, Cehi, dar se va uită totdeuna naționalitatea română. Activitatea eminaminte sciințifică a societății beletristice, pentru înființarea căreia dl dr. Silași se luptă cu atăta elocință, va umplé golul ce se vede mai în tôte publicațiunile de care pomenirăm mai sus, golul care, cu timpul și cu stabilirea credințelor adiâncă înduioșe, va deveni păgubitor pentru Românii transilvăneni. Societatea beletristică, de se va înființa în Transilvania, (Se va înființa. Red.) va avé printre membrile ei de capetemie și obstirea cât mai întinsă a următorului adevér: este în Austro-Ungaria printre naționalitățile celelalte, încă una care prin numărul și titlurile sale istorice, nu stă și n'a stat în urma celorlalte. Acest adevér odată cunoscut, scriitorii apuseni cărora inima le dă din când brânci a studiă naționalitățile din Austro-Ungaria, vor sci cum să judece și cum să argumenteze. Așă, bunióră, decă acest adevér ar fi fost de acum în deobște cunoscut, d. A. Gaulier, studiând în „le Rappel“ din Paris aceste naționalități, ar fi consacrat Românilor partea la care au și vor avé totdeuna drept în publicațiunile cu adevérat complete.

Hymen. *Dl Teodor Șerban*, teolog absolvent al liceescei aradane, ș-a incredințat de soție pe dșóra Ro-

salia Popovici, nica fostului preot Simeon Popovici din Bichiș. — *Dl Teodor V. Păcățian*, proprietar în Timișoara, s'a logodit cu dna Aurora Caracioni vęd. Mercea din Pecica română. — *Dl Nicolae Fugata* la 15 febr. st. n. ș-a serbat cununia cu domnișora Iulia Filip în Abrud. — *Dl Ioan Serbac*, teolog abs. al diecesei Gherla, la 15 febr. ș-a ținut cununia cu dșora Elena Rednic, fiica dlui George Rednic paroc în comuna Japa în Maramureș.

Balul român din Viena, precum aflăm din o corespundință primită după încheierea numerului trecut, a reușit bine. Meritul succesului e al dlui president dr. Sterio N. Ciurecu, care a luerat cu zel neobosit pentru ca să se pōtă atinge acel succes. Incepënd dela trepte și până sus în sală totul a fost decorat frumos, încat numerosul public a ramas impresionat cât se pōte de plăcut. În locul Polonesei introducătoare, de astădată s'a cântat Hora. Ênsuși balul fu deschis prin dl president dr. St. N. Ciurecu cu dra Hardtmuth. Primul cadril a fost jucat de 80 părechi; ăr numărul total al ôspeților s'a urcat la 600, din clasele cele mai înalte ale societății vieneze. Dintre patronese se presintară dnele Maria Dumba, de Oppolzer, Hardtmuth, de Grigorcea; dintre somități au fost de față principii Ghica, Schwarzenberg, Starhemberg, Montenuovo, primul secretar al legațiunii române Rosetti Solescu, consulul general al României de Lindheim, deputații dr. Tomascu, dr. Zotta, cav. de Grigorcea, Nicolae Dumba, dr. Mitrofanovici, părintele Sava Popovici, profesorul Nicolau Teclu și alții mulți din aristocrație. Pe la miezul nopții apărū în sală archiducele Rainer, protectorul balului, însoțit de generalul de Vaux și petrecū acolo mai bine de o oră. În acest bal se presintară publicului și patru compozițiuni musicale noue și anume: „Hora veseliei“ de Const. cav. de Buchenthal; „Visuri“ vals de T. cav. de Flondor, care pentru acesta compoziție a fost felicitat de ênsuș Strauss; „Stelldichein“ polca française de Ed. Strauss; „Nunta țărănescă“, de T. cav. de Flondor. Balul s'a încheiat dimineața la 5 ore.

Balul Societății „Progresul“ din Arad a avut succes bun. Precum ne raportează o corespundință întârziată, a fost de față și Il. Sa părintele episcop diecesan Ioan Meșian, dimpreună cu alți bărbați de frunte. Șirul danțurilor s'a deschis cu Ardelena, Romana s'a jucat de doue ori; în paușă s'a jucat și Calușerul și Bătuta. Dintre dame au fost de față: Dōmnele Livia Vuia (patrona balului), Elisa Stănescu, Teresia Magdu, Rea Silvia Ceontea, Popoviciu, Boșan, Dogariu, Comloșan, Antonescu, Bozgan, Jorgoviciu, Bogdan, Janoși, Boroș, Biriș, Nicoliciu, Mihalescu, Varadin, Nadaban, Creț, Muntean, Moșescu și Drecin; apoi domnișorele: surorile Silvia și Iuliana Boșan, Bozgan, Sidonia Boroș, Elena Șerban, Iuliana Birdean, Iulia Muntean, M. Nadaban, Elena Curea, Roza Mezin, Ana Creț, M. Todinea, Lucreția Vucu, Maria Bucovareț, Nadaban (Nădlac), E. Papp, Crișan și Ecatarina Macean.

Balul românesc din Cluș, dat la 12 februarie st. nou n'a fost prē bine cercetat. Cu tōte aceste petrecerea a fost vială. Dintre dame au participat în costume frumoșe românesce dnele Coroian (costum din Muntenia), Isac (din Dobrogea), Podōbă (costum elegant din Moldova) și dșora Raț din Turda în costum țărănesc din Arděl, astfel încat tōte porturile naționale au fost reprezentate; mai erau presinte dnele: Alecsiu Popp, Leontin Popp, Emeric Popp, Roșescu, Truța, Raț din Turda, Mihali din Deș, Bozac din Moci etc., tōte în costume elegante; apoi dșorele surori concertante Ana și Sidonia Popp, dșorele Leontin Pop, dșora Maniu din Zelău, dșorele Roșescu, dșorele Lăpuștean, dșora Janky,

dșorele Raț din Turda, dșora Letiția Pop din Cluș etc., tōte în costume elegante.

Carnevalul în Bucuresci, precum aflăm din „Românul“, a fost puțin animat. Sēptēmăna din urmă parea mai agitată. Duminecă, lāsata de sēc s'a făcut la dl Alesandru Ghica c'o reprezintație teatrală dată de diletanți din societate. După spectacol, lumea s'a adunat naintea unui bufet copios și s'a lāsat sēc cu șampanie și bordo. Carnevalul s'a sfērșit, dar serbările se continuă 'n post. Sāmbētă la 9/21 febr. s'a dat mare serată obol la dl și dna Solomon Halfon unde s'a invitat tot Bucuresciul. Dumineca trecută a fost diua recepțiunii cu ceai la dna Zoe Florescu, la dna marquisa de Bisio, la dna marquisa Del Moral; sēra urmă recivimento elegant la dna Elena Oteteleșan. Lūmi viori și danț la dna Cutarida. Trei serate, una cu comedie de salon la dna Valentina Bibescu.

Carneval. *La Petriș*, în comitatul Arad, s'a dat la 13/25 ianuarie un bal în folosul seminarului diecesan din Arad. — *La Beriu* în Ardeal, s'a aranjat la 1 febr. st. n. o petrecere cu dans în folosul școlii gr. or. române din localitate, în a cărei sală s'a dat și petrecerea. — *La Bozovici* în Bănat s'a ținut în 12 febr. o petrecere românescă în folosul corului vocal din localitate; câteva dame se presintară în costum național.

Carnevalul în România. La 28 februarie (12 marte) se va ține în Bucuresci un bal de curte, în care, la dorința reginei, damele se vor presintă în costum național. — *La Ploești* societatea pentru 'nvēătura poporului român a dat în 2/14 febr. o serată cu succes strălucit, în beneficiul școlilor sale.

Conferințe literare. *La Sibiu* în duminica trecută s'a continuat seria de prelegeri publice, începută cătră finele anului trecut și întreruptă din cauza carnevalului. Cu asta ocaziune dl Ioan Stavici a continuat disertațiunea sa: „Despre înțelesul cuvēntului“. — *La Brașov* întrunirile literare se reencepură joi la 14/26 februarie. — *La Bucuresci* în Ateneul Român dl dr. Gaster a ținut o conferință despre origina alfabetului și despre ortografia română. — *La Iași* dl profesor A. D. Xenopol a ținut în duminica trecută în sala universității o prelegere populară despre Dacia sub Romani. — *La Băcău*, în „Societatea ômenilor cari sciu să citescă“ au ținut conferințe dnii Michail Climescu asupra fenomenelor atmosferice, dl Radu Porumbar asupra fabricii de hârtie, dl I. Chiru despre familie și dl Const. Platon despre binefacere.

Academia ortodocsă din Cernăuți, înființată în seminarul archidiecesan, pentru literatură, retorică și musică bisericească, la 11 febr. st. n. ținū ș-dință solumnă, la care asistă și Esc. Sa mitropolitul dr. Silvestru Morar. Eră de față și dra Agata Bărescu, dimpreună cu dōmnele: de Flondor, E. Popovici, Is. Onciul și alte dame. Ședința se ținū sub presidul dlui Gh. Șandru, apoi se esecută programa, ținēndu-se disertațiuni și cântându se unele cvartete. Dl G. Popovici din Bănat a cetit lucrarea sa intitulată: „Anticiteatea genului omenesc“, dl O. Dlujanschi a presintat biografia sf. Grigore dela Nazian; dnii I. Galin și M. Doroșteiu au cântat un duet de Muzicescu: „Axiomul invierii“. S'a ținut și o disertațiune rutenă, despre Academia movilēnă din Chiev, de T. Tymenschi.

Sciri bune din Caransebeș. Aflăm cu plăcere, că 'n primăvera anului curent are să se 'nființeze la Caransebeș o tipografie diecesană, unde se va țipări și un organ bisericesc-școlar diecesan. Tot atunci se vor începe a se clădi acolo niște institute de cultură. Aceșta mișcare salutară se face supt conducerea veteranului episcop diecesan, a Pr. SSale Ioan Popas, care la

adânci bătrânețe vine să-și încoroneze activitatea pe terenul bisericesc-național, prin aceste monumente neperitoare. Dl architect Diacon și dl tipograf Sim. Pocrean din Reșița, au fost poștiți la Caransebeș, spre a fi consultați în privința frumóselor planuri ce sânt d'a se realizá.

Fundațiunea lui Gozdu în săptămâna trecutá a ținut sub presiunea Esc. Sa dlui mitropolit Miron Romanul mai multe ședințe, cari — precum aflám din „Viitorul” — afará de afacerile curente s'au ocupat și cu sistemizarea și organizarea esactoratului. Adunarea a ales pe dl dr. Iosif Gall membru în locul repausatului George Stupa, și a însărcinat pe dl George Szerb cu conducerea canceláriei esactorale, cu inspecțiunea caselor și — ce și pân'acum a avut — cu fișcalatul. Ce se atinge de conducerea agendelor cassei, s'a susținut conducerea de pâná acum prin dl Atanasiu Țimponeriu, jude al tablei reg., care după recunósccrea tuturor a plină de zel și de cea mai mare corectitate.

M o d a .

Vom continuá descrierea unor costume naționale poporale române:

Costumul de pe la Năsăud, carele asemenea e frumos, constá din póle a'be largi, cari de desupt sânt decorale cu o brodărie fórté îngustá, cătrínțele sânt mai mult de colóre roșie seu albastrá întunecatá; în cazul din urmă cătrínța dinainte e un șurț decorat de desupt cu o bordine latá seu o girlandá, cămeșa e din pânzá albá brodatá cu roșu albastru și negru, póte fi și curat albá, însă atunci brodăria lipsesce, singura decorațiune sânt dantelele albe late la fodorii (capetele mánecii).

În unele sate din apropierea Năsăudului fetele pórtá în loc de șurțuri albastre și negre, cari de comun sânt de catitea seu postav și se decoréză cu sírma, fluturi seu cu o brodărie pestriță îngustá. La tóte aceste costume se pórtá pieptare albe de piele cu brodărie de flori de mêtasá, ciucuri și petele de catifea negre bordo seu albastre. Náfrámile pe cap sânt în tóte colorile albe cu desine, rosa cu flori, crème de mêtasa satin și batist. Fórté eegante ar fi costumele de mai sus gătite din stole greie, așa pólele din atlas fular, cătrínțele din damast, moir antic și peluche, ér pieptarile din catifea.

Pentru un bal costumat recomand următorul costum de fantasie carele atât prin simplicitatea sa, cât și prin eeganța sa va produce în ori și ce salon efect mare. Rochia (tóiele) să fie din atlas alb plisatá de sus pâná jos, de desupt o bordurá îngustá de aur; cătrínța din dèrept de moir antic vènet brodatá de desupt cu o ghirlandá roșie aurie și terminatá cu ciucuri aurii. Șurțul de asemenea colóre, însă brodat cu fire aurii, cămeșa din fular alb pe piept și fodorii brodărie aurie.

Se mai póte întrebuiță la acest costum atât pentru dame tinere, cât și pentru dame înaintate în etate un pieptariu scurt de catifea albastrá cu brodărie arginție seu o vestá fără máneci, tăiatá așa de tare încât să se vedá brodăria de pe pieptul cămeșei.

Tot la acest costum mai aparțin pápucci din atlas vènet cu brodărie arginție, brâu din mêtasá roșie cu flori albastre, precum și o invèltóre pe cap de mêtasá albastrá cu brodărie arginție, care va fi ținutá într'o parte prin o agrafá de aur seu petrii scumpe.

Valeria.

L o g o g r i f

de Veturia Lazar de Purcareț.

Din silabele urmátóre să se compuná 8 cuvinte a căror litere inițiale să ne dea numele unui popor* din Europa, ér cele finale numele capitalei din țera acelu popor.

Athi, fores, gal, hob, la, li, o, op, os, pi, po, pool, plan, ro, ses, te, tin, ta, ulys, ver.

1. Un oraș în Bohemia; 2. un castel în provincia Udine lângă Tagliamento; 3. o provincie din Assyria; 4. un rege din Aegyptos; 5. un erou din Grecia; 6. un flăviu în America; 7. un popor în Africa; 8. un oraș în Englitera.

Terminul de deslegare e 10 martie. st. n. Ca totdeuna și de astă-datá se va sortí o carte între deslegători.

*

Deslegarea ghicitei de șac din nr. 47:

Num'acela-și incununá
Vięta-acęsta fericit,
Care póte ca să spuná
C'a iubit ș-a fost iubit!

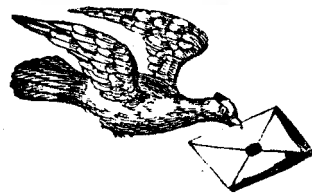
Poesie de

Iosif Vulcan.

Deslegare bună ni-a sosit dela dómnele și domnișórele: Fira Serafin n. Pop, Aurelia Bichicean, Matilda Popa, Emilia Nicóra, Antonia M. Dunca, Eugenia Pop, Veturia Lazar de Purcareț, Victoria Mircea, Maria Cornea, Marióra Cornea și dela dnii: Ioan Bota, Ioan Drofteiu, A. Hențiescu, Iuliu Tuducescu, I. Bogoevici, E. Bran și Ieronim Danilá.

Premiul fu dobândit de dșóra Emilia Nicóra în Deva.

Poșta Redacțiunii.

Vascou. Din doinele trimise vom întrebuiță. Nu corege nimic, ci le scrie întocmai precum le cântá poporul!

Roman. Abonamentul s'a primit.

Sibiu. Mare mulțămítá. În numeral viitor.

Dnei A. M. A sosit în momentul din urmă. În url acesta

nu s'a mai putut.

Cernauti. Am tot așteptat, dar însădar.

Paris. Pentru numeral acesta a sosit târziu. Vom începe în nr. viitor.

Clusi. Mulțămítá. De va fi posibil, i vom face loc încă începând cu numeral viitor.

Călindarul săptămânei.

Țiua sept.	st. v.	st. n.	Numele sântilor și sərbătorile.	Sórele resare	Sórele apune
------------	--------	--------	---------------------------------	---------------	--------------

Dumineca 2 din parcsimi. Marc. II. 1—12 inv. 5.

Duminecă	17	1	Sf. Mart. Teodor T.	6 42	5 39
Luni	18	2	Păr. Leon Papa	6 40	5 41
Marti	19	3	Sf. Ap. Archip.	6 38	5 42
Mercuri	10	4	Păr. Leon Episcopul	6 37	5 44
Joi	21	5	Cuv. Păr. Timotei	6 35	5 45
Vineri	22	6	Sf. Martiri d. Eugenia	6 33	5 46
Sâmbetá	23	7	Sf. Ieromon Polycarp	6 31	5 48

Proprietar, redactor respundător și editor: IOSIF VULCAN.

Cu tipariul lui Eugeniu Hollósy în Oradea-mare.